

Mr, NOS Jazzgeschiedenis 317. In 1951 speelde Dizzy Gillespie voor zijn eigen platenmerk Dee Gee, maar meteen in '52 ook voor Atlantic in de States en bij bezoeken aan Frankrijk voor locale merken daar, om dat jaar '52 nog zegge en schrijve één session voor Dee Gee te doen. In 1953 hield het merk op te bestaan, achteraf wordt dan gezegd dat 'onervarenheid' de oorzaak was, 'we hadden de tijd niet mee', 'het publiek was nog niet rijp voor ons produkt' - dat soort dingen. Maar Gillespie speelde voor Dee Gee vooral een soort Rhythm & Blues à la Louis Jordan met veel zang door Joe Carroll en Melvin Moore. Dat hoefde het publiek niet. Als Gillespie op de plaat alleen pure Bop opgenomen had was het lot van Dee Gee waarschijnlijk niet anders geweest, maar dan hadden Gillespie en partner Dave Usher inderdaad kunnen stellen dat ze artistiek te hoog gegrepen hadden. Nu was het gewoon: verkeerd management. Het zal duidelijk zijn dat ik dus een zeer beperkte selectie maak uit de komende paar jaren. Want Gillespie's idee van de soort muziek die op de plaat moest komen werkte door in zijn repertoire zoals dat in clubs en op concerten gebracht werd. De tweede Dee Gee-session. In New York City op 15 april 1951. Dizzy Gillespie-trompet, Jay Jay Johnson-trombone, Budd Johnson-tenorsaxofoon, Milt Jackson-vibrafoon en piano, Percy Heath-bas, Art Blakey-drums. Een blues van Gillespie die te vergelijken is met "Birks' works", deze heet "The champ".

een familie
elkaar,

plaat 1

Dizzy Gillespie Sextet: The Champ (Dizzy Gillespie)
1/6 - 5:34 - Savoy SJL 2209

16 april 1951 met 15
wants 24 re

"The Champ", het Dizzy Gillespie Sextet, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXXXX~~ In oktober '50 had Gillespie met een studio-orkest onder Johnny Richards de spiritual "Swing low, sweet chariot" gespeeld en gezongen, ~~hier~~ er een humoristische variatie. De Koreaanse oorlog was aan de gang en de Amerikaanse opperbevelhebber in 't Pacifc gebied ^{word} door president Truman teruggeroepen omdat hij met de atoombom wilde gooien. General MacArthur heette die man, en Gillespie's laatste ^e worden hebben te maken met een uitspraak van die militair.

vier
aanden
2 de
rije
ession
swam

zelfde

Dizzy Gillespie Sextet: Swing low, sweet Cadillac (Trad./Gillespie)
2/3 - 3:04 - idem

= 2 = *"Swinglow Sweet Cadillac"*

En McArthur zei na zijn terugroeping: 'Old soldiers never die, they just fade away'. Het Dizzy Gillespie Sextet, 16 ~~augustus~~ augustus 1951, zonder Jay Jay en Budd Johnson maar alleen Bill Graham op baritonsaxofoon, opnieuw Jackson en Heath, maar met Al Jones op drums i.p.v. Blakey. En we hoorden een conga drum, claves, marraccas en cowbell - of daar evenzoveel extra musici aan te pas kwamen dan wel dat de vaste bandleden meededen is niet helemaal duidelijk. We gaan naar 25 oktober, nog steeds New York City en nog steeds ~~Dee~~ Dee Gee. Zelfde bezetting ook want het ging om Gillespie's vaste groep zoals gezegd, nu alleen als gast violist Stuff Smith erbij. Van Juan Tizol's "Caravan" zijn twee takes bekend, u hoort de eerste omdat daarin zo opvallend luid de hi hat te horen is. De hi hat, heel vroeger sock cymbal genoemd, is een verticale stangen-constructie met onderaan een voetpedaal en bovenaan twee bekkens waarvan de bovenste door dat voetpedaal op de onderste gedrukt kan worden. Drummers werden destijds niet met aparte microfoons opgenomen -een hele groep of big band ook maar met twee of drie microfoons-, drummers werden vaak ook nogal ingebouwd met acoustische schermen, daardoor was niet echt goed te horen dat die hi hat steeds meer gebruikt ging worden om continu de tweede en vierde tel van de vierkwartsmaat duidelijk te benadrukken. Hier, achter de baritonsaxofoon solo van Bill Graham is die 'after beat' zoals de 2e en 4e tel genoemd worden, zeer duidelijk waarneembaar. Van Al Jones in de eerste take bij "Caravan".

plaat 2

Dizzy Gillespie Sextet: Caravan-1e (Juan Tizol, D.Ellington)
3/1 - 2:51 - idem

"Caravan", take 1. Aan het begin van deze geschiedenis had ik het over de repertoirekeus van Gillespie. Om duidelijk te maken waar ik het over had één voorbeeld van die Louis Jordan-achtige Rhythm & Blues waar Gillespie voor Dee Gee mee bezig was. Uit dezelfde session "The bluest blues".

zelfde

Dizzy Gillespie Sextet: The bluest blues (Thompson, McFarland)
3/4 - 2:50 - idem

met Joe Carroll.

Zoiets dus; "The bluest blues". Bij deze session werd toch nog één puur jazzstuk gespeeld; Dizzy Gillespie met de Hoagy Carmichael-ballad "Stardust".

zelfde

Dizzy Gillespie Sextet: Stardust (Hoagy Carmichael)
3/laatste - 3:01 - idem

"Stardust", het Dizzy Gillespie Sextet in New York City voor Dee Gee op 25 oktober 1951 met Dizzy Gillespie-trompet, Bill Graham-baritonsaxofoon, Stuff Smith als gast-viool, Milt Jackson-vibrafoon en piano, Percy Heath-bas, Al Jones-drums. Voorjaar '52 was Gillespie in zijn geliefde Frankrijk, terug in de States deed hij op 18 juli de laatste session voor zijn merk Dee Gee. Nog steeds Bill Graham op bariton, nu de 20 jarige Wynton Kelly als pianist en opvolger van Milt Jackson die even ging free-lancen. De bas-sist is Bernie Griggs, Al Jones bleef drums spelen. ~~_____~~

in deze session

En hoop gezang en onzin, maar één ~~_____~~ ballad-in-Bebop: "They can't take that away from me".

zelfde

Dizzy Gillespie Sextet: They can't take that away from me (Gershwin)
4/laatste - 3:40 - idem

Gershwin's "They can't take that away from me", laatste stuk bij de laatste Dizzy Gillespie Dee Gee-session in New York City op 18 juli 1952. Dizzy Gillespie-trompet, Bill Graham-baritonsaxofoon, Wynton Kelly-piano, Bernie Griggs-bas, Al Jones-drums.

Volgende keer live-opnamen, ~~_____~~

dit was NOS Jazzgeschiedenis 317, MdR.

Dat is op vst 28 maart om half 11, over 2 weken dan.

NA 14 27 71

0 0 0 0 0

27 = 57

opw. 20.02.86